

UDVARHELYI HIRADÓ

SZÉPIRODALMI, TÁRSADALMI, KÖZGAZDASÁGI HETILAP.

Előfizetési árak:

Egész évre 4 frt, fél évre 2 frt, negyed évre 1 forint.
Egy szám ára 8 kr. — Községek-, körjegyzők- és tanítóknak
egész évre 3 frt. — Megjelen hetenként egyszer, vasárnap.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos:

Becsek Aladár.

Főmunkatárs: **Cs. Szabó Kálmán.**

Hirdetések a legolcsóbban számítanak. A bélyeg díj
külön minden beiktatásnál 30 kr. Nyilttér sora 25 kr.

A hirdetés és nyilttér díja előre fizetendő.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Becsek D. Fia könyvnyomda

Színház és közönség.

(—n.) Valahányszor itt vannak ezek a szegény színészek, akik városunkban egy kimeríthetetlen kincses bányát hisznek, de üres kastalálnak, mindig felszínre kerül és mindig erősebben az a színházkérdés, mely a színészetnek tisztességesebb játékszín építését célozza. Minden ember szíve mélyén érezi ennek szükségességét, de félve az óriási kiadásoktól, kedvetlenül jobb időre, az utódokra bizzák az eszme keresztvételét. Mint a mesebeli rablány, ki megszabadulásról, arról a bizonyos sárkányölő lovagról álmodik, álmodozunk mi is a haladásról, a fejlődésről, holott igazában a megkötött keréken csak lazult a fék, de nem esett még egészen le, de bomladozik s végre el fog jönni azaz idő, a midőn a tanács sok tervelése mind megvalósul s szépen, elfogadhatón látjuk Udvarhelyvármegye fővárosát, Székely-Udvarhelyt állani, méltón a szomszédos vármegyék városaihoz.

Nehéz küzdelem után, sok vajadás között fog majd testet ölteni a sok ábránd, de sok hagyomány is van, ami békóba kötik azok kezét, kik jobb ügyfőz méltó lelkesedéseit szedik ki a gyomot és munkálnak a város javára. Mert érezzük, hogy új eszme repült a városházba be, az a bizonyos galamb, amely meghozta az együttes munkálkodás után a fejlődés utáni törekedés jutalmát. Majd ha egymásután megvalósul az a sok terv, melyet már itt sokszor hangoztattunk, reátérünk szellemi életünk kicserélésére, vagyis egy oly színház építésére, amely lelkünknek is örömet okoz és a szellem fejlődését fogja előidézni. S ez az idő már sokáig nem késhezik, mert már is nagyon sokat késett. Meg kell építsük a színházunkat, amely egyszerre lendü-

letet fog adni az öregedett társadalmi életünknek, amely már nem ismeri az összetartást és az egymás megrágalmazásával öli el tulsok szabad idejét. Új közönség lesz az új színházzal, a mely szellemi életünk fejlesztőinek lesz találkozó helye. Ott látjuk azokat az újdonásokat, melyek egy kornak adnak szint vagy lökést a fejlődésnek, tisztességes bemutatással. Mert eddig csak a színészeket bírálhattuk s bár az elitélő kritika majdnem mindig jogos volt, mégis a közönség is megérdemli ezt. A jobb társulat elkerülte városunk, mert itt a csőd, a tovább hurczolkodás lehetetlensége fenyegette s csak olyanok próbáltak szerencsét, kik már nem veszhettek semmit. És így romlott meg a közönség előtt a színészek hitele, így tartja magát távol a színpártoló barátok serge még azoktól is, kik több támogatást érdemelnének.

A baj oly kényes, hogy orvoslattal élni is nehéz, de egyszerre megszűnik minden, ha megépítjük az új színházat, színészeinknek biztos tanyát építünk, kitelepitve abból az ócska bódéból, mely vásári bódénak is igen gyenge volna s akkor aztán lesz színtársulat, lesz közönség is. A technikai nehézségek eloszlása után jobb előadást fogunk látni, a közönség majd tódulni fog e helyre, mert úgy is egy tisztességes öszszevágó előadásra kiéheztették, mert amit idáig láttunk, a mi szegényes színpadunkon, még a tisztességes közepszerűségig is alig emelkedett fel.

Nem tudjuk, hogy ha már a képviselőtestület lehetetlenné tette a színház építését, valami elmés vállalkozó hogy nem vitte saját költségére keresztül, mert ez érdemes spekuláció lett volna. A játszó színészek bérfizetése, a mulatságok átengedésénél oly összegek után folytak volna be, a mely a befektetett tőke legnagyobb kamatát

hozták volna meg. Vagy valamelyik pénzügyintézetünk minden veszély nélkül megteremthetné az új színházat, a melylyel nem csak saját érdekeit, de ezek veszélyeztetése nélkül még a közjót is szolgálná. Megszívelendő ez az ügy és áldásként emlegetik annak nevét, ki első lesz a színház megteremtésének kivitelénél. Ha van színház, van közönség is, így ezekkel az állapottal mindkettő hiányzik. Ha még is a város kellene felépítse, a legszegényebb polgár is szívesen fizet valami kevés pótdátot, a melyből felépítették a nemzeti géniusz védő otthonát. Reánk virradt már az az idő, amelyben a színház megépítésének szükségét lelkileg érezzük.

Indolencia.

A kor, mely meghozta a lázas érdeklődés idejét, megszülte: az indolencia korszakát is.

A vérkeringés megcsökken, az érdeklődés vénája a közügy iránt, mondhatni teljesen kiapadt. A mi modern embereink valóságos affektációval dicsekednek, hogy őket semmi sem érdekli.

De még a társadalmi mozgalmak, melyek nem is olyan régen még oly lelkesedésre hangolták a nagy közönséget, elállt; mintha beleveszett volna a nembánuomság mocsarába. Azok az örökbecsű társadalmi munkák, melyek annyi maradandó emlékekkel és alkotással gazdagították az országot, elenyésző csekélyek azon erőkhöz képest, melyek a divatos indolencia által megszállva, hosszú időre bénákká és tehetetlenekké lettek.

Pedig az ország haladása és szellemi élete okvetlenül szükségessé teszi, hogy abban az áramlatban, mely a műveltség és a korszellem hazáját előre mozgatja, a társadalom minden egyes tagja erejéhez képest részt venni köteles.

Nem szabad senkinek sem azzal előállni, hogy nélküle is folynak az ország dolgai. A nagy tengerben egy csepp ugyan vajmi parányi s egy csepp még nem csinál ugyan tengert, de ha mindenki így

A jövő század almanachja.*

Képzeltbeli miniszterek.

— Irta: **Mikszáth Kálmán.** —

Közel egy negyedszázada szántom már a fehér „kutyanyelveket” mint író és mint hírlapíró. Nem bírom magamat egészen odaadni az egyiknek. Ugy vagyok, mint Apaffy Mihály, kinek kétféle imádságos könyve volt s ha azt látta, hogy siket füleknek beszélt fölfelé az egyikből, a másik vasárnap elővette a másikat.

De vagyunk így többen, az a baj, hogy sokan, egyszer írók, máskor újságírók. Egy része kedvtőlésből, de leginkább azért, mert az egyik civillista nem elegendő. Pedig a két foglalkozás közt nagy a különbség.

Az író a halhatatlanságnak dolgozik, a hírlapíró a holnapi napnak, de a holnapi nap bizonyos, a halhatatlanság bizonytalan. Az író kétségkívül souverain a fantázia birodalmában s alakjai sorsát maga intézi, megházasítja vagy lefejezti őket, a mint neki tetszik, hatalma nagyobb az angol parlamenténél, mert ő fuból is csinálhat leányt, a hírlapíró ellenben a való életben dolgozik, üti vagy emeli az élő embereket, de egész korlátlaul még se bír a sorsukkal, mert a legmaróbb cikk se töri el a csontját senkinek.

Az újságírónak ingyen jegye van a vasutakon, a postának ingyen lova van — a Pegazus. Valóságos király ő, mikor a hátán ül. Csak mikor leszáll róla, akkor kicsiny és boldogtalan. De hát minek

száll le? Hja, mert kell, mert épen a boldogtalanság az a rét, ahol a lovacska legelni szeret.

Igy folytathatnám a különbségeket a két foglalkozás közt, felsorolhatnám azokat a kedves bohóságokat, a melyekkel a mi fekete kenyereink körül van cifrázva, a fejedelmi többség és a különféle praerogatívákat. De minek? Az olvasó már ebből is láthatja, hogy a fantázia országa és az ugynevezett „hetedik nagyhatalom” különböző szélességi fok alatt fekszik, eltűnt égbajlati viszonyokkal s hogy egy kalamárisból igazítani a kettőt talán sok is egy embernek.

Hát persze sok, de nem lehetetlen. Teringettét, tart az ember magának a két képzeltbeli országra képzeltbeli minisztereket... ez az egész. Nekem magamnak is két ilyen ficzkóm van, egy irodalmi és egy újságminiszter. Ezek keresik ki a témáimat, propositiókat tesznek, intrikálnak nálam egymás ellen, kontrakarrirozzák egymást s beletanácsolnak egyik a másiknak a dolgaiba, azonfelül dicsérik a szakmájukat.

Az újságminiszterem így szól:

— Nincs nagyobb boldogság, mint súlyos argumentumokkal összerombolni egy hatalmas embert.

— Ugyan menjen! Szilágyi azt állítja, hogy a legsúlyosabb vezércikkknél többet nyom a mázsálón egy szunyog teste.

A szépirodalmi miniszterem így szól:

— Semmi se ér fel az alkotás gyönyörűségével. Scott Walter egyszer így kiáltott fel: „Ha szép leány kell, írok magamnak egyet.”

— Hja, az Scott Walter volt! Lássá, Jókai már nem tartotta elegendőnek.

Csak képzeltbeli miniszterek ugyan, de azért mégis megvannak bennük a valóságos miniszterek rossz tulajdonságai s már néhányszor estem áldozatul annak, hogy egymás rovására törekszenek érvénye-

sülni. Itt van, hogy messzebb ne menjek, a „Kis primás” című regényem. Egy helyütt úgy kavargok a mese, hogy egy névtelen merész ifjút nemességre emel I. Mátyás király s minthogy a szituáció, a melyben a jutalmazandó vitézi aktus történik, egy most élő nemesi család nevéhez vágna a legjobban, a jelenlevő újságminiszterem, *akinek mindig vannak protegálni való emberei a Nemzeti Kuszinóban és egyebütt és aki bomlik egy kis aktualitásért*, hozzám hajlik s azt sugja, vegyem csak bátran az illető most szereplő család nevét és előnevét, így még sokkal érdekesebb lesz a történet. Ugy is lett. Persze gondoskodtam, hogy legyen hozzá földterület is: úgy egész gavallérosan, egyik folyótól a másikig.

Hát jól van, egyszer csak kapom a leveleket az illető család tagjaitól, kik közt egy magas udvari tisztviselő és egy igen kiváló politikus is van. Irják, hogy már ők hallottak valamit harangozni a családnak e dicsteljes eredetéről, sőt több mint félszázad óta kutatják, kergetik az erre vonatkozó kutfőket, adatokat, a melyek ime szerencsésen napfényre kerültek a penész alul, — de már most valljam meg stante pede, honnan vettem.

Feleltem aztán a következőket:

„Tisztelt barátom! Ezt a nemességet nem I. Mátyás adta neked hanem én. Legyetek azonban teljesen megnyugodva, mert körülbelül épen annyit ér, mint a többi hasonló családi legendák. Egyébiránt maradtam stb.”

Mondanom sem kell, hogy az egész család megnehezített rám és én keserű szívvvel határoztam el, hogy többé nem adományozok nemességeket.

No, hát épen ez az, erre jó a kétféle foglalkozás; ha az egyikben rövidség éri az embert, belete-metkezik a másikba. Nyomban ez esetre, közönséges újságreportot irtam Nagy Andrásról, aki huszezer forintos alapítványt tett Hódmező-Vásárhelyen. Eluj-

* Almanach az 1900 évre. Szerkeszti Mikszáth Kálmán. Egyetemes Regénytár XV. évtolyam IV—V. kötete. Singer és Wolfner kiadása. Ára diszkótésben 1 frt.

gondolkozik, akkor lehetetlené van téve a közérdek köré való tömörülés és akkor lehetetlen is, hogy a legegyszerűbb mindennapi kérdésben is határozott és egészséges közvélemény alakulhasson.

Most mi történik? Az indolens társadalom melyet nem érdekli a közérdek, izgalmak után vágyakozik, hogy elpetyhűt idegeit felizgassa. Nem kellene nekik a mindennapi élet sablonos eseményei, melyeket évente visszahoz az idő, megaludt vére, csak szenzációs, pikáns hírekre mozdul ismét meg, de akkor nagy kényelemmel.

Botrány kell minden áron, még ha a felcsapódó sár vissza hulló csöppjei ruháinkra is esik. Szenzáció kell, hogy ne csak limonádé vérünk jöjjön ismét forrongásba, hanem a magyarság is tudja, hogy ma kultur népek vagyunk.

És ez az apatikus állapot nemsokára elhozhatja azt az időt, — a mitől mentsen meg bennünket a magyarok Istene, — hogy már majd a szenzáció sem fogja kielégíteni mindenben megnyugvó vérünket.

Mi történik akkor?

Erre feleljenek azok, akik segítenek belevinni a mi jó magyar egészséges gondolkodásunkat, a modern eszmék pestises kutjába.

Ha így haladunk oly eszmék és elvek kerülnek majd bele a küzdőter porondjába, melyek éppen homlok egyenest fognak majd ellenkezni a józan magyar gondolkodással és akarattal.

Hogy ez így van, a közelmúltban nem egy alkalommal meggyőződhattunk.

Ha már csak nagyon kis körre szorult azok száma, akik nemcsak a botrány hajhászatból érdeklődnek a közérdek és társadalmi kérdések iránt. Pedig nem is olyan régen egy-egy ilyen felvetett kérdés által előidézett hullámverés a legszélsőbb partokig elterjedt.

Az idők multával meglazult a nyilvános és általános érdeklődés, foszlott a kapocs, mely hatalmas falánkszával ércznél erősebben tudta az érdeklődést fenntartani.

Az idő pedig halad... egyre halad. Perczenként tűnnek a napok, huszonnégy órára törpülnek az évek, a közérdek és a társadalom ügyei legyenek azok a legfontosabbak — elalszanak, mert nincs aki érdeklődne a vezetőken kívül irántuk. Az eszme vezetőinek izadtan tapad szemükbe hajuk mig egy-egy embert kapcizálnak, mogmzgatnak füt-fát, megtesznek minden telhetőt és lehetőt, s a mikor nagy pihegve azt hiszik, hogy egy embert nyertek meg ügyüknek, a kapacizált ember hátat fordít s nagy flegmával rántja meg vállát, mondván: miközöm hozzá! Ő megy nagy lelkinyugalommal tovább.

A lelkes vezetők pedig kezdenek újból, egyenként fogni, csaknem kötéllel az érdeklődőket. És ez a játék naponta százféle variációkban ujul meg. Ha netalán maga a vezető is szaturálva van a modern eszmékkel, no akkor ne adj isten, ugy is elalszik az egész magától. Egy darabig felbukkan az ujságok hátsó oldalán még egy kis hír róluk, azután az is eltűnik a feledés végtelen tengerébe.

ságoitam, hogy az öreg gazda artézi kutra szánta a pénzt, legyen a városnak egészséges ivóvíze. Nem hallgattam el, hogy egy darabig habozott, mert egy-két odaváló ur váltig azt tanácsolta: neveltessék inkább az összeg kamataiból idők végéiglen egy szegény tanuló fiú, ez az igazi halhatatlanság, mert mindig lesz valaki Hódmező-Vásárhelyen, aki áldja a Nagy András porait, neki köszönné tudományát.

Hát a mint írom, írom, egyszer csak megfogja a kezemet, szinte akaratom ellen s viszi tovább pen-nástul a papíron a pernahajder szépirodalmi miniszterem, a ki szereti a színes mondatokat és nem törődik a száraz tényekkel — s folydogál az írás következőképen:

„No, szép volna ez is — jegyzi meg Nagy András uram — majd alszunk rá egyet.

Másnap reggel volt a közgyűlés, amelyen az adományt kellett bejelenteni, kérdezi a városház kapujában a tanácsurak egyike:

— No, mire határozta magát kegyelmed?

Nagy András uram röstelkedve vonogatta a vállát.

Hát csak mégis úgy gondoltuk meg az anyjukkommal tekintetes uram, hogy a tudomány már sok fejet megzavart, de a tiszta víz még egyet sem.

Igy jelent meg a report, de lett is miatta nagy háborúság a hatalmas paraszt Londonban, maga Nagy András uram czáfoló leveleket íratott, sőt még a városi közgyűlésen is megfordult a crimen laesae Nagy Andrásiensis; szónokok keltek fel, akik nagy eloquentiával demonstrálták, hogy nem hazafias dolog ilyeneket imputálni Nagy Andrásnak, aki ezt okos ember léte, sohase mondhatta.

Képzeldék boszankodásomat! Hát van igazság a világon? Én egy kis jou-jout, egy drága kövecskét teszek az öreg nyelvére, holott a Ciceroé alatt is

Ez az állapot, az érdeklődésnek az a sajátságos indelenciája ma már általános.

Szinte minden ember megkívánja már, hogy a reggeli kávéja mellett ott legyen a szenzáció. Ha egy kis pikantéria is van benne annál jobb, mert így jobban esik a reggeli is.

A féltett családi titkok pedig feltárulnak a nagy nyilvánosság előtt. Bele tekintenek az emberek oda, a hová még gondolatainknak sem volna szabad tévedni. És a nyilvános forumon hentereg az erkölcs, kitéve minden utca-gyerek gunyjának és kaczájának.

Ez a mozgalom elfajulása. Ez az indolencia, mely ma is épp úgy grasszál mint a többi divatos betegség. Betegség, melyen csak a radikális gyógyítás segíthet

Talán ennek is megtalálják a szerumát.

Ujdonságok.

Kinevezés. Az igazságügyminiszter Szász Ákos járásbírói joggyakornokot a sz.-kereszturi járásbíróshoz aljegyzővé nevezte ki.

„Vándorúton“ czimel bocsátja közre és hirdeti rá előfizetést *Fülei-Szántó* Lajos, egy újabb verskötetét. Fülei Sz. Lajos városunk szülötte s őt közönségünk eleven tolláról, hangulatos kis verseiről már régóta ismeri s így tehát igen hisszük, hogy e szándékában közönségünk őt támogatni fogja. Könyve — mint az előfizetési felhívásból kitűnik — az ország egyik első publicisztájának bevezető soraival ez év december 1-én jelenik meg. Ára füzve 1 frt, diszkötésben 1 frt 50 kr. Az előfizetések legkésőbb e hó 25-éig a szerző czimére (Budapest, VI. Csengery-utca 51., I. em. 10.) küldendők.

Gyászos névnap. Szomorú érzések szállanak felénk az emlékezet szárnyán, mikor közeledik 18-ika *Erzsébetnek* napja. Örömnép volt régebben, még ezelőtt két évvel is minékünk a legjobb, legnemesebb, legmagyarabb királyné névünnepeinek fordulója s most keserű gyásznapja egész nemzetünknek. Ki sejtette volna még tizenöt hónappal ezelőtt, hogy Erzsébet királyné nevét, melyet üdviválgás kíséretében ismételtetett egy ország nevének ünnepén, alig három hó múlva e napon már imádsággal fogjuk elsohajítani? ... Ki sejtette volna, hogy a templomokban hálaadó istentisztelet helyett a gyászmisék zsolozsmája száll majd az ég felé? ... De az urnak tetszett őt magához szólítani s mi bánatos szívvel, meggyötört lélekkel bár, de megnyugodtunk a Mindenható szent akaratában. — A gyászos évforduló alkalmával a helybeli ev. ref. kollegium 18-án d. e. 11 órakor az intézet nagytermében iskolai ünnepélyt rendez, mely alkalommal imát mond *Kádár* Dénes vallástanár, emlékbeszédet pedig *Szabó* Árpád tanár. Az ünnepélyre az érdeklődő közönséget az igazgató-ság szívesen látja.

A világ vége. Csillagász körök Amerikából jelentik, hogy Biela üstököse föl tűnt a föld szemhatárán és rohamos gyorsasággal közeledik hozzánk.

A csillagászok már ki is számították, hogy november 13-án, éjjel 2 és 3 óra között fog a földdel összeütközni, a miből a babonás emberek bizonyosan azt következtetik, hogy a föld fogja a rövidebbet huzni, elpusztul, az üstökös pedig diadalmasan folytatja utját a mindenségben. Csakhogy ez a félelem nagyon alaptalan, mert az ilyen összekocczának mindig az üstökös adja meg az árát; az ilyen összekocczánástól az üstökös szokott elpusztulni, a föld pedig megmarad annak, a mi volt és nem történik semmi baja. Eklatáns példáját látták ennek az emberek 1845-ben, a mikor ugyanaz az üstökös, a mely most egyenesen nekünk rohan, szintén összeütközött a földdel. Ennek az összeütközésnek az lett a következménye, hogy a föld keresztül ment az üstökösön, mintha semmi sem állott volna az útjában, az üstökös pedig kettészakadt és két üstökös lett belőle, a melyek mindegyike most más-más irányban csatongol a mindenségben. Az 1845-iki összeütközésnek látható nyoma is volt. A kettészakadt üstökös részei millió és millió csillag alakjában estek le a földre és bolygónk lakóinak oly látvány kínálkozott, a melyhez foghatót a mai nemzedék el sem tud képzelni. Mihelyt az est beállott, úgy hullottak a csillagok, mint tél-derekán a hó és a merre a szem nézett, szakadatlanul rohantak felénk a fényes sugarak. Ez az üstökös, jobban mondva, ennek az üstökösnek a felerésze kerül most vissza hozzánk és miután egyenesen nekünk jön, valószínű, hogy az 1845-iki égi látványosság néhány nap múlva ugyanazzal a fénynyel fog ismétlődni. Most még néhány millió kilométer távolságban van tőlünk, de már egy-két nap múlva elérkeznek hozzánk az első hírnökök, az első hulló csillagok, a melyeknek száma napról-napra szaporodni fog, a mig végre november 13-án elérik a maximumot. Ez a maximum minden 33-ik évben szokott bekövetkezni s éppen most vagyunk ebben a harminczharmadik évben. A hulló csillagok és az üstökösök közt nagyon szoros összefüggés van. A hulló csillagok, miként Schiaparelli kimutatta, nem egyebek mint az üstökösök részei, a melyek szétválnak az üstökös testétől és mihelyt a mi légkörünkbe érnek, meggyuladnak és vakító fénynyel elégnak. Valahányszor földünk egy üstökös közelébe jut, mindannyiszor megszapordik a hulló csillagok száma. Falb, a ki már hónapok előtt megjövendölte Biela üstökösének visszaérkezését, november 13-ára elsőrendű kritikust napot jósol, de reméljük, hogy a válság ezuttal is nem a mi földünket, hanem a hozzánk tolaikodó üstökösöt fogja érni.

Az aszfalt járda gyászjelentése. Mint biztos forrásból értesülünk, a miniszter a hozzá megerősítés végett fölterjesztett aszfalt-szerződést, melyet tudvalevőleg *Ugron* Gábor fellebbezett volt meg — megsemmisítette. Az csütörtökön érkezett le a vármegyéhez. — Fölöslegesnek tartunk bármiféle kommentárt is füzni az esethez.

Udvarhelyvármegye közigazgatási bizottsága e havi ülését 8-án tartotta meg *Hollaki* Ártur fő-

csak közönséges kavics volt s ime kigyót, békát kiált tőle egy egész város. No, nem is irok én hamar ujságzikket! Volt néhány mesevázlatom, a miket a megboldogult Grünwald Béla hagyott rám, keserűség földjében fogamzott kender, amelyekből nekem ostromokat kellett volna fonom a magyar demokraták ellen. (Hanem én csak ingecskéket szőttem rájuk e kenderből)

Az egyik beszélyben, ahol maga a hős különben költött alak, költött névvel, költött cselekményekkel inkább csak mellékesen, szin gyanánt, megint kicsuszik a tollamból egy igazi név. Egy felvidéken virágzó jó család ősenek, a század elején, I. Ferencz alatt, alispánkodó Pál urnak a neve.

Mindössze annyit írtam e Pálról, hogy egy gyémánt gyűrűt viselt, mely, midőn a bécsi udvari színház egyik páholyában ülne és tapsolna, vibráló fényével bántja a vele szemben ülő Ludovica császárné szemét, ki is azt üzeni (persze Pál ur előadása szerint) a hpmesterétől: *hogy szépen kéri a tekintetes urat, legyen szives a gyűrűje követ befelé fordítani.*

Ez volt az egész. Ez a kis burlaszka a gyűrűvel. Egy betűvel sem több. S ime, a merre csak laktak Pál urnak maradékai Nógrádból, Gömörből, megszóltak sorjában nagy apprehensive, hogy az ősiiket gunyolom vagy czáfolva, hogy az egész gyűrű légből kapott koholmány, az öreg ur soha nem is volt Bécsben, vagy pedig kíváncsian, hogy hiteles-e valóban a leirt jelenet? (Feletem is egyiknek tréfásan: „Nekem maga Ludovica császárné beszélte.”)

De hogy még teljesebb legyen a bűnhődésem, megjelent nálam egy uri ember a családból s kívánta nyilatkozatnám ki nyilvánosan az adat alaptalanságát. Próbáltam mentegetőzni:

— De ez nem történelem, uram, engedje meg. Én mindössze egy szép gyűrűt huztam fel a fantá-

ziámmal az ön nagyapja ujjára; ez csak nem nagy vétek s ez is úgy van előadva, hogy nem vehető komolynak. Azért van ott zárjelben: „Pál ur előadása szerint.”

— Annál rosszabb, mert ha maga nagyatyám állítja, csak annál jobban hiszi a rokonság.

— Hát aztán, ha hiszi is?

De már erre felpattant az én látogatóm és az üstökösbe kapott.

— Ej uram, az én apám osztotta fel a hagyatékot és a maradékaimnak is szemére hányhatnák a mellékágak, hogy az eltitkolt drága gyűrű az én ágamban kallódott el.

... Gondolhatják, hogy ez az eset is mélyen bántott és most már beláttam a gyökeres intézkedések szükségét. Rögtön behittam a két miniszteremet, elmondtam nekik a fentebbi három esetet.

— Lássák az urak, önök nekem sok bajt csinálnak azzal, hogy egyik a másiknak a ressortjába beleszól és én aztán összekeverem a dolgokat. Vegyék tekintetbe, hogy csak olyan eseteket hoztam most föl, a hol mi adunk valamit az embereknek, de hátha olyan esetekre gondolok, a hol veszünk valamit az emberektől? Ez, uraim, egyenesen a forradalomra vezetne én ellenem.

Ezeket előre bocsátva szigoruan meghagytam, hogy ezentul, mikor az egyik miniszter nálam van kihallgatáson, a másik ne merje az orrát beütni a kabinetembe.

Ök maguk is helyeselték ezt (a minthogy ők még sohasem helytelenítettek semmit) s kimondták közös egyetértéssel a következő rendszabályt:

hogy költött dolgokhoz a regényekben nem szabad élő embereket állítani;

s hogy élő emberekre az ujságokban nem szabad költött dolgokat feltűzdelni.

ispán elnöklete alatt, melyen a múlt havi darabok nyertek elintézt. A tagok közül jelen voltak: Dr. Damokos Andor, Gróf Lázár Ádám, Sándor Mózes, Ugron István, Diószeghy Samu, Br. Kemény Béla, Gyarmathy Ferencz, Roediger Gyula, Diemár Károly, Dr. Válczyk Ferencz, Dr. Keith Ferencz, Szabó Gábor, Dr. Ráczkó Samu, Lántzky Sándor, Persián János, Szabó Gergely. Elsőnek Dr. Damokos Andor alispán tette meg jelentését, s mint a legfontosabb momentumot, a múlt hónapban meg-ejtett közgyűlést említette föl. Ugron István árvaszéki elnök jelenti, hogy Udvarhelyvármegye árvaszéki iktatójára érkezett 1628, ájtott szept. hó 471, melyekből 657 ügydarab nyert elintézt. A hó végén gyámság alatt maradt 9990 egyén. Sz.-Udvarhely város árvaszékéhez beadatott 50 ügydarab, ájtott 21, és ezekből 19 nem nyert elintézt. — Dr. Ráczkó Samu h. tisztifőorvos jelenti, hogy az egészségügyi állapot a múlt hóhoz viszonyítva, általában kedvezőnek volt mondható. Diemár Károly jelentéséből kitűnik, hogy a központi és a két járásbíróóság bíróiében összesen 5 vizsgálati és 62 elítelt fogoly volt letartóztatva. Roediger Gyula pü. ig. helyettes jelentése szerint egyenes adóban befolyt 37422 frt 07¹/₂ kr, hadmentességi díjban 97530, bélyeg- és jogilletékben 632893, fogyasztási és italadóban 34762 frt 91 kr, dohányjövövedékben 1803845, ideiglenes házádomentesség 28 esetben engedélyeztetett. A tárgysorozat 54 pontból állott, s letárgyalása déli 12 órára ért véget.

Iparosok fillérestélye. A helybeli Polgári és segélyző egyesület jóhírneke örövendő fillérestélyeit f. hó 20-án kezdi meg.

Örök imádás temploma. Megdicsőült Erzsébet királyné emlékére állítandó „Örök imádás“ temploma vármegyei gyűjtő-bizottságának megalakítása tárgyában Hollaki Arthurné, mint a központi bizottság megbízottja, ma délután 1¹/₂ órára a róm. kath. főgymnasium dísztermébe értekezletet hívott össze. Mint értesülünk 19-én, Erzsébet napján, a zenésmise végén, a mai napon megalakuló bizottság gyűjtést fog rendezni, óhajtanó tehet, hogy a közönség nagyszámmal jelenjék meg a templomban s egyuttal vigye magával kegyeletos és hazafias filléreit is.

Halálozás. F. hó 9-én reggel hunyt el Ginzkey József ny. mérnök 75 éves korában. Temetése 11-én történt meg a rk. vallás szertartása szerint.

„Eötvös önképzőkör“ címmel a helybeli főreáliskola önképzőköre időszakos folyóiratot ad ki, a melynek első száma a mai napon jelenik meg. Az önképzőkörnek ez, mint az a vezércikkben el van mondva, nem egészen új eszméje, a mennyiben ilyen címmel már öt év óta jelenik meg lapja, közben egy évi pihenővel, azonban az csak négy oldalos és az is litografrozva volt. A szerkesztőség így alakult meg: főszerkesztő Szalay Béla, felelős szerkesztő Debitzky Mihály, főmunkatársak Kiss Ágoston, Soly-mossy Ákos, Szabó Ignác. Ez iskolai évben 10 számot ígérnek megjeleníteni, s előfizetési ára 1 frt.

A Nőegylet. A nemes, humanus célú Nőegylet — melynek jószive, áldozatkészsége már annyi dicsérendőt, annyi nemes dolgot mivel — fillérestélyeit, mint lapunk egyik korábbi számában említettük, 15-én, szerdán kezdi meg a Budapest-szálló nagytermében. Az egyesületnek ez időszertint csakis ez az egyetlen segélyforrása, amelyből humanus céljainak részben meg tud felelni. A társadalom érdeklődése az utóbbi időkben mintha megcsappant volna s így az áldozatkész adományok e forrása természetesen megkisebbedett. Pedig ez utóbbi évtized alatt igen szép számú szegényt látott el szükséges ruhadarabokkal s így is mintegy 7000 frt tökélet tudott összehozni. Mekkora buzgalom és milyen nemesen érző szív kellett dobogjon az egyesület tagjainak kebelében, hogy mondhatni semmiből, egyedül a társadalom áldozatkészségére támaszkodva, ennyit tudtak gyűjteni fáradhatatlan szorgalommal. Azt hisszük nem csak hírlapírói, hanem a szó nemesebb értelmében vett hazafias dolgot cselekszünk azzal, hogy felhívjuk társadalmunk figyelmét és áldozatkészségét az egyesület érdekében; hisz elősegíteni a legszegényebb sorsát, lehet-e ennél nemesebb cél, hozhatni-e valaminek érdekében ennél szebb áldozatot? S mily könnyen elérhetjük ezt, ha félretéve a már-már lábra kapott tartózkodást, a legjobb kedvvel, tömegesen keressük föl a Nőegylet estélyeit. Mert, hogy városunknak olyan társadalmi van, mely lelkesedéssel, buzgalommal támogat és áldozatkészségével segít is olyan ügyet mely máskülönb is kötelessége lenne, ki kételkednék abban? Hiszünk s bizonyos reményt

táplálunk, hogy társadalmunk minden egyes tagja erkölcsi kötelességének ismeri el a Nőegylet ez estélyeit, — a melyek jelenleg csak egyedül képeznek kapcsolatot meglazult társadalmi életünkben — támogatni s így azok mindvégig tömeges látogatottságnak fognak örüdeni. — Az első estély, mint fentebb is említettük, szerdán lesz, melyet Ugron Istvánné és Steinburg Peppi rendeznek, kik igen gazdag és változatos műsorról gondoskodtak.

A Székely-egyesület naptára és évkönyve, melyet évek óta Benedek Elek szerkeszt s mely a székely családoknak várvavárt barátja, megjelent az 1900-ik évre. Csupán az olvasmányokat tartalmazó rész 150 oldal, körülbelül száz képpel, temérdek szebbnél-szebb elbeszéléssel, verssel, hasznos ismeretterjesztő olvasmányokkal s kiválóbb székely emberek arczképével és életrajzával. Hogy az olvasó némi tájékozást szerezzen a tartalomról, jelezzük, hogy irtak e naptárba elbeszélést, verset s egyéb hasznos olvasmányt: Jakab Ödön, Szabolcska Mihály, Benedek Elek, Málík József, Gaál Mózes, Csulak Lajos, Karácson Béla, Tarcsfalvi Albert stb. Ezenkívül a következő élő és elhunyt jeles férfiak arczképével és életrajzával találkozunk: Széll Kálmán, Hegedüs Sándor, Hajós János, Szász Domokos, dr. Bartók György, Szilágyi Sándor, Gidófalvi István, Molnár Viktor, Gábor Péter, Bartalus István, dr. Daniel Gábor, dr. Gyarmathy Dezső, Gönözi Lajos. A Székely-egyesület naptára megrendelhető az egyesület titkári hivatalában, Bpest, VII. Vörösmarty-utca 19. Itt kapható a Gyertyánffy-féle könyvkereskedésben.

Tűzoltói zárgyakorlatok. A helybeli önkéntes tűzoltó-egylet 5-én, vasárnap délután tartotta meg a barompiac-téren, a hová a polgári zenekar kísérete mellett vonult ki, záró-gyakorlatát, a közönség általános érdeklődése mellett. A sor- és szakaszgyakorlatok, valamint a szerygyakorlatok szabatos, összevágó bemutatásával osztatlanul kiérdemelték a kiküldött bizottság megalapozását, s határozottan a tisztikar lelkiismeretére vallottak, a mely a város közönsége részéről vele szemben tanúsított nagyfokú közömbösség dacára is, kész volt a legénységnek a szükségességeket a legjobb precizitással betanítani.

A Korcsolyázó-egylet közgyűlését 5-én, vasárnap délután tartotta meg a tagok élénk részvétele mellett. Dr. Kovács Mór elnöki megnyitójában fel-említette az egyletnek fokozatos fejlődését, s kimutatását adta az utóbbi hat év pénztári eredményének. 1894-ben, a midőn a mostani tisztikar átváltozott az egylet vezetését, az egyletnek 185 frt 20 kr készpénze volt. 1895-ben: 15342, 1896-ban: 15934, 1897-ben: 33184, 1898-ban: 45508, 1899-ben már az egylet készpénze 695 frt 86 krt tesz ki. Majd titkár tette meg jelentését, melyben bejelentette, hogy az egyletnek a városi képviselőtestülethez segély- és telekadás végett benyújtott kérését visszautasították, megindokolván hogy a mobil állapotban levő városunk végleges rendezésekor készséggel tesznek eleget az egylet kérésének. A dolgok ilyenképpen alakulása következtében, helyesnek tartaná, eltérőleg az utóbbi évektől, hogy jégünnepélyek rendeztesse-nek; a pálya este is nyitva tartassék, vásár- és ünnepnapokon zene legyen a korcsolyázó közönség mulattatására. Panaszodik a közönség indolenciájáról, azonban azon reménynek ad kifejezést, hogy közönségünk csak reá jön arra, hogy edzés nélkül nincsen erő, erő nélkül nincsen önbizalom, önbizalom nélkül nincsen társadalom, s ha mégis van, úgy az csak beteges lehet, s így tehát tömegesebben fogja az egylet jegypályáját felkeresni, mivel társadalmunk apraja-nagyja életszükségnek fogja érezni a sportot, s mint ilyent a korcsolyázást. A pénztár vizsgálatára kiküldött bizottság bejelentette, hogy azt a legnagyobb rendben találta, s az egylet készpénze 659 frt 86 krt tesz ki. Végül a jövő évi választmány lett megválasztva. Elnök lett Dr. Kovács Mór, titkár lapunk szerkesztője, pénztárnok Harmath Ödön, gazda Krausz Ernő, választmányi tagok: Farczady K. Lajos, Florián Kristóf, Herszényi Zsombor, Hoffmann Sándor, Leichter Gyula, Dr. Lukácsfy István, Persián János, Poppov Péter, Vajna Zoltán, Szakáts Zoltán, Dr. Soó Rezső, Szabó Gábor.

Színház. A Romvári Váraday Lajos színtársulata szerdán fejezte be előadásai sorozatát. E hó 4-én, 5-én, 6-án Sulamith ment, mind a három alkalommal telt ház előtt, meglehetősen összevágó előadásban. Hétfőn, 6-án Makay Elemér jutalomjátékául a Szökött katona került színre. Szerdán, Cserey Irma jutalomjátékául, mely egyszersmint utolsó előadás is volt, Lilió adták, ismételtén telt ház előtt, a mely alkalommal a jutalmazandó két virágcsokrot kapott.

A színtársulat itt időzése mintegy hat hétre terjedt, a mely idő alatt bizony nagyon meg kellett küzdenie a közönség indolenciájával, amely ugyan a szezon vége felé engedett visszavonulásából s így sikerült egy néhány telt házat csinálni, a mi már a hurczkodás végett is elengedhetetlen föltételle vált. A színészekre minden egyes alkalommal megtettük őszinte kritikánkat s így most alakításukat nem akarjuk részletezni. Tagadhatatlan sok, talán nagyon is fogyatékosra kellett figyelmeztetnünk őket, azonban jól esett látnunk bennök az igyekezetet, a melylyel az adottakat akarták leküzdeni. Végeredményben konstatáljuk, hogy dacára a nagy közömbösségnek, a kevés számú színházba járó közönség általánosságban meg volt velök elégedve s közülök egy párat félreismerhetetlen rokonszenvvel fogadott. A társulat Gyula-Fehérvárra ment.

Ősz. Szinte hozzá szoktunk, hogy őszi hónapjaink mintegy kárpótoljanak a gyenge tavaszért és nyárért s épp ezért már fel sem tűnt az ez évi, pedig ilyen napfényes, száraz októberre még az öregek sem emlékeznek. Azonban úgy látszik, hogy a hideg, esős őszi napok elkövetkeztek, amelynek beálltában, hogy a színészek hurczkodásának ne legyen része, alig hisszük. Az esernyők, galucsnik előkerültek az ernyőtartókból és egyéb zugokból s a hőmérséklet annyira leszállott, hogy téli kabát nélkül csak az megy az utcára, akinek nincs. Végnélküli, nehéz, szürke fátyol borult a világra, piszkos felhő vonja be az égboltozatot és esik, esik szakadatlanul. Ábrándos bakfisek és szerelmes gimnazisták áldják csupán ezt az időt, mely olyan alkalmas az áhítatos magányra, az álmatag merengésre. Pedig a magány sem szép ilyenkor, csak napsugaras szép tavaszi reggel, vagy holdvilágos nyári éjszakán, míg borzasztó egy ködbe borult, esős őszi estén, mikor a természetet nem uralja egyéb, mint költészete a hervadásnak, az elmulásnak. Szerelmes asszonyok ilyenkor ülnek oda az ablakok mellé, hallgatva a végtelen esővíz csobogását és kísérteties zörgését az elszáradt faleveleknek. És lelki szemeik előtt elvonnulnak a multak árnyai, a rózsás, bohó ijukor képei, mikor madár dalolt a lombok között és báránnyelűk usztak át az égen. Most mindez emlék már csupán, mely szinte hihetetlennek tűnik föl ilyenkor, mikor szürke az ég, nedves a levegő, hideg szél sivit és ólomsúlyal nehezedik lelkünkre a boru... A kandalóban már ott ég barátságosan a tűz. Oly jó ilyenkor sütkérezni az izzó paraszak vörhenyes fényében, mely piros reflexel hinti be a sötét szobákat, olyan jó a vén kályha duruzsolása mellett hallgatni, amint az utcán nagy ritkán elvonuló emberek lépései alatt a locs zajjal szétfröccsen. Pedig ez még csak introdukczió. Jön a tél és vele a kemény hideg, a csikorgó hó, magával hozván örömeit s meghozva a gondot az apró embereknek, akik már most is aggodalommal látják, hogy itt van november közepe s esik, egyre, szüntelenül, folytonosan csak esik, esik...

Ötödik magy. kir. osztályorsjáték. Az előttünk fekvő sorsolási tervzet szerint az ötödik osztályorsjáték első osztályának november hó 16 és 17-én lesz és tisztelt olvasóinkat különösen figyelmeztetjük a Török A. és Társa Budapesti cég hirdetésére. A nyeremények száma nagy és a sorsjegyek árai az I. osztályhoz — a következők: egy egész 6 frt, egy fél 3 frt, egy negyed 1 frt, 50 kr, egy nyolczad 75 kr. — A ki tehát a szerencsének kezét akar nyujtani, forduljon bizalommal Török A. és Társa főelárusítókhöz Bapepesten, Váci-körut 4.

Jenő barátom.

A dátumot elhallgatom. Valamelyik zimankós téli napon történt. Kegyetlen nagy kirugás után, a mely idő alatt valamelyik nagyreményű fiatal barátunk nevenapját ünnepeltük, nagyon messzinek találtam az én rendes otthonomat, s kedves jó barátom Jenőnek, szíves meghívását az éjjelre elfogadtam.

Mondanom sem kell, hogy mily gyorsan az ágyba kerülünk. Az estéli nagy vacsora, a bor, a ciganya, a szivar szótálanná tett, de máskülönb is jól esett kinek-kinek saját gondolataival foglalkozni. Hogy mit álmodtam nem emlékszem rá. Reggel, a midőn a nap már jó fenn lehetett, a következő megfigyeléseket tettem.

Jenő ébredszik. Jenő jólnevelt nagykorú fiatal ember, törvényszéki joggyakornok, és az ugynevezett aranyfiatalság egyik tagja. Arczából ez időszertint keveset lehet látni, mert ágyban fekszik és a takaró föléig van huzva. Illetőleg csak a bajuszáig, de abból sem árul el semmit, mert egy tekintélyes bajuszkötő lefogva tartja.

Ebből önök is könnyen megítélhetik, hogy Jenő barátom hiu ember, aki éjjelre sem feledkezik el férfiszépségének ápolásáról. Azaz csak annyira hiu, mint többé-kevésbé minden férfi, a ki még tetszeni akar a nőknek.

Szóval a fiatal ur ébredszik. Behívja az inasát, a kit

három vettek ki albertbe, és felhuzatja a függönyöket. Most némi fény verődik a szobába, a mennyi éppen befér a hóborította háztetők között. Kissé nomádosan berendezett szoba perspektívája nyílik meg előttünk. A fal mellett hat pár cipő sorakozik, sámfákra huzva, a szekrény ajtaján kifeszített nadrágok unatkoznak. Az asztalon kendők sorakoznak, a mikről közelebbi vizsgálatnál kitűnik, hogy kravátlík. Az egész szobában ibolyaillat.

Hat pár cipő kissé tékozló eljárásnak látszik, de akik tudják, hogy a ráncos cipőnél nincsen csunyább, azok igazat fognak adni. A szekrényen függő nadrágok szintén ki vannak feszítve, hogy ránczaik és gyűrődéseik elsimuljanak. Főként a nadrág legyen sima és a térdnél jól kell vigyázni, mert leülésnél a hajlást egészen elferdítjük.

Ezek után Jenő némi szemlélt tart az öltözetek fölött. Miután ebédre is hivatalos a lakkecipőket, csikos nadrágot és a fekete kabátot választja. A nadrág szerencsére kifogástalan és a császárkabát ellen se merülhet föl panasz. Egy ideig habozik, ne vegyen-e fehér mellényt, sőt hirtelen elhatározással kiveszi a sifionéból és felpróbálja. Aztán beteszi és a fekete mellényt próbálja hozzá. Miután a tükör előtt több összehasonlítást eszközöl, végre is a feketében állapodik meg: ez izlésebb, mert háromféle színű ruhadarab kissé sok.

Ezalatt természetesen megmosdott. Az arcát közönséges mosószappannal, a melynek habját gyorsan letörülte, mert ez tudvalevőleg pattanásokat eredményez; a kezeit angol szappannal, a melynek illata van. A fogtisztításhoz sósborszeszt és fogpasztát, a haj felüdítéséhez valami olajat használ. Azután egy kis brillantine-vel bekeni a bajszát, szépen kikeféli, majd újra bekeni és ismét felkötö a bajszkötőt, a melyet füleire akaszt.

Ez az eljárás nem oly egyszerű; mert ha a bajusz

rosszul fekszik, a kötő rosszul szoritja és a férfidisz visszajára fekszik.

Ekkor a körmeit rendezi el. Ráspoly, zsír, posztó — s a körmök ragyoznak, mint a holdvilág.

Jön a borbély, aki művészete teljes tudatában fog bele a művébe. Végre ezzel is elkészültek. A kravátlit csak most köti föl, mert ezalatt összegyűrte volna a borbély. A nyakendő kötéshez az eddiginél is nagyobb figyelem, nem: ihlet kell. Vannak rossz napok, mikor a megkötés soha sem sikerül, s ilyenkor a selyem-remek matrőzcsomóhoz hasonlít. A kravátlit kötéssel együtt Jenő még egy diszkrétebb műveletet végez, bekapcsolja derékon az „sluszpántot“, mely némiképp a fűzöt helyettesíti. (Hogy e karcsu derékhoz meglegyen az arány, a vállak gondosan ki vannak párnázva).

Ezután összeszedi az aprópénzt, meg a csecsebecsét és a nadrágzsebébe helyezi. Most még a kalapot kell megtisztítani és a sétatbot ezüst fogantyúját szarvasbőrrel új fényre kelteni. A kesztyűk egy ládában vannak s onnan kihalsz egy pár szürkeszínű svédet.

Most a téli kabát következik, azonban ezt már igazán nem tudtam tovább nézni, s én is talán még nagyobb kaczenjammal keltem föl, mint feküdtem le.

Azonban kérem és remélem, hogy Jenő (vagyok Jenő?) ez indiszkrécióért nem fog rám megnehezteni. Vagy máskor ne hívjon magához vendéget.

— 7.

Szerkesztői üzenet.

Kéziratok nem adnak vissza. — Névtelen levelekre nem válaszolunk.

S — —. H. Hogy illő-e egy völegénynek a menyasszonyát megcsókolni? Az ördögbe is! Még csak az kellene! Pláne, ha nagyon szeretik egymást! — Sőt ellenkezőleg. A lehető

legnagyobb hidegséget tanusítsák egymás iránt és csak arra legyen gondjuk, hogy az illemkedvelő emberek valahogyan meg ne botránkozzanak bennük. Hiszen utóvégre nem az egymás kedvéért szeretik egymást, hanem a világ kedvéért. Hiszen az olyan világos, mint a vakablak. Ha a völegény csókolózni akar, akkor inkább csókoljon egy mást. Ezt kívánja az illem és a jó nevelés. Az, hogy a még a fiatalok tényleg nem jegyesek, mit sem változtat a dolgon. Egymásközt azt már elvégezhették.

Nyomatott Becsek D. Fia könyvnyomdájában.

Szám 5466 — 1899. tkvi.

Hirdetmény.

A sz. udvarhelyi kir. törvényszék, mint tkvi hatóság részéről közhírré tétetik, hogy Udvarhely-megyei takarékpénztár végrehajthatóan, Tófalvi Rebeka ifj. Szász Jánosné végrehajtást szenvedő elleni 2400 frt s járuléka kielégítése végett ezen kir. törvényszék területéhez tartozó, Korond község 502. sz. tjkvbe A + 1 — 17. sorsz. és az árverést 474 frt ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1899. évi december hó 20-ik napjának d. e. 9 órakor Korond község házánál megtartandó nyilvános árverésen a legtöbbet ígérőnek el fog adni.

A venni szándékozók a becárnak 10% -át készpénzben vagy óvadékképes papirban kötelesek a kiküldött kezébe letenni.

Az árverési további feltételek a hivatalos órák alatt ezen kir. tkönyvi hatóságnál megtekinthetők.

A kir. tvszék, mint tkvi hatóság.

Sz.-Udvarhelyt, 1899. július hó 22.

Györffy T.,

kir. tvszéki egyes bíró.

FEKETE JÓZSEF

FODRÁSZ-ÜZLETE

Székely-Udvarhely (Vármegyháza).

Szives figyelembe!

Tisztelettel hozom a nagyérdemű közönség szives tudomására, hogy a helyi piacon már 20 év óta fennálló, jó hírnévnek örvendő

Fodrász-üzletemet

a kor igényeinek megfelelőleg **párisi rendszer** szerint rendeztem be.

Ez újítással minden egyes t. vendégem külön haj- és bajuszkefét, fésűt, bajszkötőt, borotvát kap, melyet záros fiókban tarthat, a mivel tehát eleje vétetik esetleg valamelyes ragályos betegség terjesztésének.

Hivatkozva még egyszer már régi hírnévnek örvendő üzletemre, a mélyen tisztelt közönség szives pártfogását kérve, maradtam teljes tisztelettel

Fekete József,
fodrász.

Legnagyobb nyeremény legszerencsésebb esetben

1.000,000 korona.

Az összes 50,000 nyeremény **JEGYZÉKE.**

A legnagyobb nyeremény legszerencsésebb esetben **1.000,000 korona.**

A nyeremények részletes beosztása a következő:

Készpénzben fizetendő	Korona
1 jutalom	600000
1 nyerem. á	400000
1	200000
2	100000
1	90000
1	80000
1	70000
2	60000
1	40000
5	30000
1	25000
7	20000
3	15000
31	10000
67	5000
3	3000
432	2000
763	1000
1238	500
90	300
31700	200
3900	170
4900	130
50	100
3900	80
2900	40

50,000 nyer. és jut. **13.160.000** összegben

Az ötödik nagy m. kir. osztályosorsjáték nemsokára ismét kezdődik és

100,000 újból **50,000**
sorsjegyre nyeremény

jut vagyis az oldalt levő nyereményjegyzék szerint az összes sorsjegyek fele feltétlenül nyerni fog.

A nyerési esélyek tehát, mint már általánosan ismeretes, **óriásiak.**

Összesen tizenhárom millió 160,000 koronát sorsolnak ki biztosan. A legnagyobb nyeremény a legszerencsésebb esetben

egy millió korona

Szives mielőbbi megrendeléseknél eredeti sorsjegyeket a tervszerű eredeti árban és pedig:

egy egész	I. o. eredeti sorsjegyet	6.-
" fél	I. o. "	3.
" negyed	I. o. "	1.50
" nyolczad	I. o. "	-.75

küldünk szét utánvételt vagy a pénz előleges beküldése ellenében.

A huzások után megküldjük tisztelt vevőinknek a hivatalos huzási jegyzéket, hivatalos tervezetek pedig díjtalanul állanak rendelkezésre. A huzások a magy. kir. kormány ellenőrzése mellett nyilvánosan történnek és azoknál mindenki megjelenhetik.

Kérjük a rendelvényeket mielőbb, legkésőbb azonban

f. é. november hó 16 és 17-ig

hozzánk beküldeni.

Török A. és Tsa

a m. kir. szab. osztályosorsjáték főelárusítói

Budapest, V., Váci-körút 4/a.

Sok és nagy nyereményt fizettünk ki tisztelt vevőinknek; rövid idő alatt több mint két millió koronát.

Rendelőlevél levágandó.

TÖRÖK A. és TÁRSA uraknak Budapest.

Kérek részemre..... I. oszt. m. kir. szab. osztályosorsjáték eredeti sorsjegyet a hivatalos tervszettel együtt küldeni.

Az összeget..... frt { utánvételezni kérem. postautalvánnyal küldöm. } A nem tetsző törleendő.

Pontos czim. {

Richter-féle
Horgony-Pain-Expeller
Liniment. Capsici comp.

Ezen hirneves háziszser ellentállt az idő megpróbálásának, mert már több mint 30 év óta megbízható, fájdalomcsillapító bedörzsölésként alkalmaztatik köszvénynél, csúznál, tagzsaggatásnál és meghűléseknél és az orvosok által bedörzsölésekre is mindig gyakrabban rendeltetik. A valódi Horgony-Pain-Expeller, gyakorta Horgony-Liniment. elnevezés alatt, nem titkos szer, hanem igazi népszerű háziszser, melynek egy háztartásban sem kellene hiányozni. 40 kr., 70 kr. és 1 frt. üvegenkénti árban majdnem minden gyógyszerertárban készletben van; főraktár: Török József gyógyszerésznél Budapest. Bevásárlás alkalmával igen óvatosak legyünk, mert több kisebbértékű utánzat van forgalomban. Ki nem akar megkárosodni, az minden egyes üveget „Horgony“ védjegy és Richter cégjegyzés nélkül mint nem valódit utasítsa vissza. RICHTER F. AD. és társa, RUDOLSTADT cs. és kir. udvari szállítók.

Az 1895. évi cairói s az 1896. évi londoni egészségügyi kiállításokon díszoklevéllel s arany éremmel kitüntetve.

Orvosi tekintélyek által kipróbált s nagyobb kórodákban kitűnő sikerrel használt külszer:

REUMA-SZESZ

biztos s kiváló gyors hatású a test bármilyen csúzos bántalmái, u. m. köszvény, csuz, reuma, ischiás, asthma stb. ellen.

Hatása némely esetben meglepő, amennyiben gyakrabban idültabb eseteknél is már egyszeri bedörzsölésnél a fájdalmakat teljesen megszüntette.

Fog- és fejfájást 5 percz alatt megszüntet.

Egy üveg ára használati utasítással 1 korona, erősebb üveg 2 korona 40 fillér.

Főraktárak Budapesten:

Török József ur gyógyszerertárban, Király-utca 12. és dr. Egger A. ur gyógyszerertárban, Váci-körút 17. szám. — Ugyszintén a főváros összes s a vidék csaknem összes gyógyszerertárban, valamint a készítő

Widder Gyula gyógyszerésznél **S.-A.-Ujhely.**

Vidéki megrendelések pontosan teljesítettek.

Ugyszintén Székely-Udvarhelyen: **SOLYMOSSY JÁNOS** gyógyszerésznél. Székely-Kereszturon: Baumgärtner Károlynál.